

Levél Pablo Nerudához

... Könnyű akkor a költő tolla,
Ha békéről zeng éneket:
Repül, mint hogyha szárnya volna,
Merészen ível, nem remeg!
Útján nem szennyezi be semmi,
Nyomában Élet, Fény derül!
Ha Békéről kell énekelni,
Mint új Ikarus, úgy repül!

... Jártál már, gyermekkel cicázva
Napfényben fürdő réteken?
Gyönyörködtél tán elmélázva
Új, szárba szökő életen?
Láttad, szorgos munkáskéz sorra
Gyárakat, házat mint emel?
... Könnyű akkor a költő tolla,
Hogyha békéről énekel!

... Vártad már óvóhely odvában
A bombázást, hogy végetér?
Pergőtüzek gyilkos poklában
Reszkettél már az életér?
Mégis uszítanak érte, s vannak,
Kiket mindez nem érdekel!
Elátkozott a tolla annak,
Ki háborúról énekel!

... Ezért áldott, Neruda, tollad:
Nyomában vér, könny nem fakad!
Belőle Élet sarjad, Holnap,
Mely boldog, békés, szép, szabad!
Ledönti mindazt, ami korhad,
Új világ magvát hintve el!
Áldott marad örökre tollad,
Mert a Békéről énekel!

Nyárutó

Mint érett nőt, ki érzi: nemsokára
Elhervad, bája emlékké fakul,
Arra ösztönöz vére forró árja,
Hogy szeressen még lázasan, vadul,
S végső szerelmes mámorba fullasszon
Minden árnyat, mely már lelkére ült;
A nyárutó épp ily érett szépasszony!

... Szerelmes ...Lázás ...Édes...Fölhevült...
Mámorba űzi, hajtja még ma vágya,
Izzó ölet kitarja, úgy nevet!
Mit bánja, holnap ősz, hervadás várja?
Mea-kulpázni akkor is lehet!

... Érett asszonyt ha nyárutóba látok,
Megejt e furcsa, édes-bús varázs:
Érzem, ők ketten őszintén barátok,
Hisz sorsuk egy: az Ősz, a Hervadás!